

РЕШЕНИЕ

№ 1567

гр. София, 04.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 12.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6117** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2, във вр. чл.121 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район "М.", бл.№ 110, вх.7, ап. № 146, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис № 4, представлявано от управителя С. М. С., против Решение № ПО-48/25.04.2019 г., издадено от и.д. директора на ТД на НАП-С., с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на дружеството против Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ № С190022-023-0001041/27.03.2019 г., издадено от П. Ц. – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране” при ТД на НАП-С..

В жалбата се сочи, че е нарушен материалния закон. Не са налице предпоставките на чл.121, ал.1 ДОПК. Наложенията обезпечителна мярка е за вземане, което не е установено по вид, което лишава ПНПОМ от предмет. Наложеният заповед води до сериозно възпрепятстване дейността на дружеството. Не е налице изпълнително основание по смисъла на чл. 165 ДОПК, тъй като няма влязъл в сила акт за установяване на публично вземане. Налице са основанията на за отмяна по чл.197, ал.3 ДОПК.

Ответникът по жалбата чрез процесуалния си представител юрк. Б. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв..

СГП - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221319001469-020-001/11.03.2019 г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на данъчни задължения по ЗДДС за периода 01.04.2018 г. – 31.01.2019 г. Във връзка с ревизията от органа по приходите е направено мотивирано искане до публичния изпълнител за предварително обезпечаване на задължения № Р-22221319001469-039-001/20.03.2019 г. В мотивите на искането е посочено, че жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит в размер на 186 444,36 л. по фактури, издадени от [фирма], което от своя страна през ревизирания период е ползвало данъчен кредит в особено големи размери от дружества, включени в БД „Рискови субекти“. Въз основа на това искане на основание чл.121, ал.1 ДОПК П. Ц. - главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С., издава ПНПОМ № С190022-023-0001041/27.03.2019 г., с което е наложен запор върху всички налични и постъпващи суми по банковите сметки, по депозити, вложени вещи в трезора, вкл. и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени на доверително управление на дружеството в [фирма] за сумата 205 088,36 лв. На 27.03.2019 г. е изпратено запорно съобщение до [фирма].

Постановлението е обжалвано по административен ред с жалба вх.№ 94-С-430/19.04.2019 г. С Решение № ПО-48 от 25.04.2019 г. и.д. директорът на ТД на НАП-С. оставя жалбата без уважение като неоснователна. Решаващият орган приема, че публичният изпълнител не се явява контролен орган по отношение на органите по приходите и при издаването на ПНПОМ действа при условията на обвързана компетентност. В мотивите на оспореното решение се сочи, че наложените обезпечителни мерки не затрудняват дейността на дружеството и че не са налице основанията за отмяна на ПНПОМ по чл.197, ал.3 и чл.208 ДОПК.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.197, ал.1 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В конкретния случай процесното постановление е издадено от компетентен административен орган по смисъла на чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК, във вр. чл.121, ал.2 от ДОПК. Същото е в предвидените в чл. 196, ал.1 ДОПК форма и съдържание. Директорът на ТД на НАП-С., като компетентен горестоящ административен орган, е постановил мотивирано решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма. Липсват данни в административната преписка за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на жалбоподателя или такива, които ако не бяха допуснати, органът би постановил акт с различно съдържание.

Наложената обезпечителна мярка е законосъобразна съобразно разпоредбата на чл. 198, ал.1, т.3 ДОПК.

Съгласно чл. 197, ал.3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или

държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Визираните в закона предпоставки, обуславящи отмяната на наложеното обезпечение, в настоящия случай не са налице. По делото няма доказателства за представено от дружеството обезпечение. Посочено е изпълнителното основание – мотивирано искане във връзка с възложеното със Заповед № Р-22221319001469-020-001/11.03.2019 г. ревизионно производство. Спазени са и изискванията на чл.121, ал.1 ДОПК.

Неоснователно е оплакването за незаконосъобразност поради неустановеност на вида и размера на обезпеченото вземане. Налагането на предварителни обезпечителни мерки е изключение от общото правило - обезпечаване се не установено и изискуемо публично вземане, а само очаквано такова. Публичният изпълнител е обвързан с посочения в искането предполагаем размер, т.е. действа в условията на обвързана компетентност. Окончателният размер на публичните вземания ще бъде установен едва с влизането в сила на ревизионния акт. Относно вида на вземането ясно е посочено, че се касае до задължения по ЗДДС.

Неоснователно е и оплакването за липса на изпълнително основание, тъй като няма влязъл в сила акт за установяване на публично вземане. Както бе посочено по-горе налагането на предварителни обезпечителни мерки е изключение от общото правило и окончателното определяне на публичните вземания и техния размер се установява на по-късен етап - с ревизионен акт. С ПНПОМ се обезпечават бъдещи публични вземания само въз основа наличието на предпоставките на чл.121, ал.1 ДОПК без да има влязъл в сила ревизионен акт.

Доводът на жалбоподателя за нарушение на чл.121, ал.3 ДОПК тъй като наложеният запор сериозно възпрепятства дейността му съдът намира също за неоснователен. На първо място по делото не са представени никакви доказателства в тази насока. На второ място ако се налагат неотложни плащания дружеството може да се възползва от разпоредбата на чл.229 от ДОПК даваща право на публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му. В настоящото производство няма данни за постъпили такива искания по чл.229, ал.1 ДОПК.

По тези съображения съдът намира, че жалбата на [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Възнаграждението следва да бъде определено по реда на чл. 7, ал.1, т.4, вр. с § 1 от ДР от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 300.00 лв., платими от жалбоподателя.

Така мотивиран Административен съд София-град, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК] против Решение № ПО-48/25.04.2019 г., издадено от и.д. директора на ТД на НАП-С., с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на дружеството против Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С190022-023-0001041/27.03.2019 г., издадено от П. Ц. –

главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране” при ТД на НАП-С..
ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район ”М.“, бл.№ 110, вх.7, ап. № 146, да заплати на Териториална дирекция на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева.
Решението е окончателно на основание чл. 197, ал. 4 ДОПК и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: